

# РЕШЕНИЕ

№ 3957

гр. София, 02.12.2010 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 13 състав, в публично заседание на 02.11.2010 г. в следния състав:**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова**

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **2526** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

***Производство по реда на чл.118 от Кодекса за С. осигуряване, вр. чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс.***

Образувано е по жалба на Б. ПЕТКОВ В. от Г.С., ПТТ 1220, У. „Ж.” № 9 срещу РЕШЕНИЕ № 116/18.05.2009 г. на директора на С. управление “С. осигуряване”, с което е оставена без уважение жалбата му В.№ 19003316 от 11.05.09 г. срещу разпореждане № \*/3 от 17.04.2009 г. на ръководителя на “ПО” на РУСО Г.С., с което е отказано изменение на личната му пенсия за инвалидност поради общо заболяване (ЛПИОЗ). В жалбата се посочва, че неправилно и в нарушение на чл.70, А.3-6 КСО е определен индивидуалния му коефициент (ИК) на база неблагоприятен за него тригодишен период от 01.01.1994 г. – 31.12.1996 г., вместо първоначално избрания период 01.01.1984 г. – 31.12.1986 г. Посочва, че ИК следва да бъде 2.24 вместо определения му от длъжностните лица на НОИ ИК от 2.15. Претендира съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение на директора на СУСО.

Ответникът по жалбата директорът на С. управление “С. осигуряване” оспорва същата.

***СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:***

Със заявление от 01.04.2004 г. жалбоподателят В. е поискал да му бъде преизчислена отпуснатата пенсия за инвалидност поради общо заболяване, като е приложил удостоверения за осигурителен доход за периодите: 01.01.1984 г. – 31.12.1986 г., 01.01.1997 г. – 01.10.1997 г. и 02.10.1997 г. – 10.12.2001 г. Прието е с разпореждане на ръководителя „ПО” – СУСО от 05.05.2004 г., че лицето следва да представи удостоверение УП – 2 с тригодишен базисен период избран от 01.01.1994 г. – 31.12.1996 г., за да може да бъде преизчислена ЛПИОЗ на основание чл.102 КСО вр. чл.21, А.2 НПОС. ИК на жалбоподателя е определен на 2.150 и с разпореждане на ръководителя „ПО” – СУСО от 07.07.2004 г. пенсията на жалбоподателя е преизчислена на основание чл.21, А.2 НПОС. Разпореждането не е обжалвано и е влязло в сила.

Със заявление от 04.03.2009 г. жалбоподателят е поискал порекция на пенсията си, като и оспорил приетия в разпореждане на ръководителя на „ПО” – СУСО ИК от 2.15, като е посочил, че неговият ИК следва да бъде 2.24 при благоприятен тригодишен период от 01.01.1984 г. до 31.12.1996 г. С разпореждане от 17.04.2009 г. на ръководителя на „ПО” – СУСО е отказано изменение на ЛПИОЗ на жалбоподателя с мотив, че тригодишният базисен период за преизчисления на пенсията съгласно чл.21, А.2 НПОС касае осигурителен стаж, придобит след пенсионирането. В преписката липсват данни за съобщаване на разпореждането от 17.04.2009 г., но същото е оспорено по административен ред с жалба от 11.05.2009 г. Постановено е оспореното решение № 116/18.05.2009 г. на директора на СУСО, с което жалбата е отхвърлена. Видно от съдържащата се в преписката обратна разписка решението е съобщено на жалбоподателя на 23.05.2009 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство В. № 16000416 от 02.06.2009 г. е подадена в срока по чл.118, А.1 КСО, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, А.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по смисъла на чл.118, А.1 АПК, поради което е ***процесуално допустима.***

***При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:***

В настоящето производство и съгласно чл.168, А.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт,

като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона. Съдът приема, че обжалваният акт е издаден от компетентен административен орган по чл.117, А.1 КСО съобразно отменителното основание по чл.146, т.1 АПК и във формата по чл.59, А.2 АПК съобразно отменителното основание по чл.146, т.2 АПК. Съобразно изложените във фактическата част на решението обстоятелства при постановяване на обжалваните актове не са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл.146, т.3 АПК, като няма основание да се приеме, че същите са в несъответствие с целта на закона по смисъла на чл.146, т.5 АПК. Материалната законосъобразност на изложените от органа мотиви съдът следва да провери по повод на осъществявания съдебен контрол.

С разпореждане от 27.12.2001 г. на ръководител „ПО” – СУСО е преизчислена пенсията на жалбоподателя на основание пар.7 от ПЗР на КСО при непроменен индивидуален коефициент от 1.456. Доходът на жалбоподателя до 10.12.2001 г. е взет предвид при определяне размера на пенсията му в разпореждането от 27.12.2001 г. С разпореждането от 27.12.2001 г. пенсията е преизчислена на основание пар.7, А.1 ПЗР на КСО (без да се променя индивидуалния коефициент) при зачитане на положения осигурителен стаж и придобит осигурителен доход след пенсионирането (съгласно чл.102, А.1 КСО и чл.21, А.1 НПОС). Видно от същото разпореждане за базисен период до 31.12.1996 г. е взет периода 04.12.1994 г. - 03.12.1995 г. и индивидуален коефициент 1.456.

С последващо заявление от 01.04.04 г. жалбоподателят е поискал ново преизчисление на пенсията си „за три последователни години до 30.06.96 г. и дохода му след 01.01.1997 г.”. Към заявлението от 01.04.2004 г. жалбоподателят *не е приложил* доказателства за нов осигурителен стаж или доход – приложените такива касаят периода до 10.12.2001 г., който е взет предвид при постановяване на разпореждането от 27.12.2001 г. Ето защо съдът приема, че заявлението на жалбоподателя от 01.04.04 г. касае определяне на нов индивидуален коефициент при съобразяване с базисен период от три последователни години от 01.01.1984 г. до 31.12.1986 г. и доходите му до 10.12.2001 г. Тези обстоятелства са уточнени в неговата жалба В.№ 3579/17.05.2004 г. в отговор на

изискваните му от длъжностното лице по чл.98, А.1 КСО допълнителни доказателства за тригодишен базисен период от 01.01.1994 г. до 31.12.1996 г. Към същата жалба е приложено удостоверение за осигурителен стаж и доход в периода 01.01.1994 г. – 31.12.1996 г. Видно от приложената справка за отпускане, определяне и изменение на личната пенсия на жалбоподателя за базисен период е взет предвид 01.01.1994 г. – 31.12.1996 г., при който е определен индивидуален коефициент от 2.150. Този индивидуален коефициент е взет предвид при преизчисляване на ЛПИОЗ с разпореждане от 07.07.2004 г. Липсват данни по делото за обжалване на същото разпореждане.

Съгласно разпоредбата на пар.7, А.3 от ПЗР на КСО индивидуалният коефициент на лицата, чиито пенсии са отпуснати по отменения Закон за пенсиите и включват осигурителен доход за периода след 31 декември 1996 г., се преизчислява **еднократно**, като средномесечният осигурителен доход на лицето за периода след 31 декември 1996 г. се отнесе към средномесечния осигурителен доход за страната за същия период. Тълкуването на тази разпоредба с предоставената възможност по чл.102 КСО, респ. чл.21 НПОС на годишно преизчисление на пенсиите върху осигурителен стаж и доход след пенсионирането налага извод, че ИК са изменя еднократно и съобразно него при положен допълнителен осигурителен стаж след пенсионирането може да се иска преизчисляване на пенсията. В случая със заявлението си от 01.04.2004 г. и жалба от 17.05.2004 г. жалбоподателят е поискал и двете неща: определяне на нов индивидуален коефициент и преизчисление на пенсията му съобразно него. Постановено е разпореждане от 07.07.2004 г., с което е определен нов ИК на лицето от 2.150 спрямо първоначално определения от 1.456, поради което съдът приема, че не са налице основания за повторно изменение на ИК на жалбоподателя в хипотезата на пар.7, А.3 ПЗР на КСО. Разпореждането не е обжалвано, влязло е в сила и с него е използвана предоставената възможност по пар.7, А.3 ПЗР на КСО за еднократно изменение на ИК.

Съобразно указанията в отменителното решение № 3473/17.03.2010 г. на ВАС, VI-то отделение по адм.д.№ 14159/09 г. спорните правни въпроси при обжалване на разпореждането от 17.04.2009 г. са два: 1.Следва ли да бъде определен нов ИК, вече и въз основа на осигурителния стаж, придобит след пенсионирането и 2.По каква формула следва да бъде определен новия коефициент.

Съгласно изричните препращащи норми на чл.102, А.1 КСО и чл.21, А.2 НПОС редът на преизчисление (както на пенсията, така и на ИК) е по чл.70 КСО. Нормата на чл.70 КСО в разпоредбата на А.3 урежда начина на определяне на индивидуалния коефициент. Ето защо следва да се приеме, че изменението на ИК по реда на пар.7, А.3 ПЗР на КСО следва да се извърши по реда на чл.70, А.3 КСО: индивидуалният коефициент се изчислява от дохода на лицето, върху който са внесени осигурителни вноски за периода от три последователни години от последните 15 години осигурителен стаж до 1 януари 1997 г. *по избор на лицето* и от дохода за периода след тази дата до пенсионирането му. Ето защо няма никакво нормативно основание за базисен период да не бъде признат избран от лицето тригодишен период – в случая 01.01.1984 г. – 31.12.1986 г., независимо, че същият период е послужил за определяне на индивидуалния коефициент на лицето при първоначалното отпускане на пенсия през 1995 г. Специфичното в случая е, че при определяне на ИК участва доход на лицето, получен след пенсионирането му и именно в това е смисълът на възможността за преизчисление на пенсията по чл.102 КСО. Направеното от административния орган тълкуване на нормата на чл.21, А.2 НПОС е ограничително и несъобразено с материално правните норми. Последните предоставят възможност при изчисляването на пенсията да се вземе предвид осигурителен стаж след пенсионирането, но в никакъв случай не само и единствено този осигурителен стаж. Именно при преизчисляване на ИК на лицето съобразно пар.7, А.3 ПЗР на КСО и съгласно препращането към чл.70, А.3 КСО законът предоставя възможност да се вземат предвид три последователни години от последните 15 години осигурителен стаж до 1 януари 1997 г. по избор на лицето. Или в случая тригодишен период от 01.01.1984 г. до 31.12.1986 г., но вече при нов осигурителен доход и стаж, положен след след 31 декември 1996 г. Тези правни доводи са относими към спорния въпрос: следва ли да бъде определен нов индивидуален коефициент при съобразяване с придобития от жалбоподателя след пенсионирането му осигурителен стаж. Специфичното в случая е, че този нов, преизчислен ИК е посочен в разпореждането от 07.07.2004 г. при съобразяване с положения от жалбоподателя стаж до 10.12.2001 г. Това разпореждане не е обжалвано и с него е извършено еднократното изменение на ИК на жалбоподателя съобразно пар.7, А.3 ПЗР на КСО. Всъщност със заявлението си

от 04.03.2009 г. (по което е постановено обжалваното разпореждане на ръководителя на „ПО” – СУСО) жалбоподателят се опитва да ревизира именно определения му ИК с предходно, влязло в сила разпореждане, което е недопустимо. Към заявлението от 04.03.2009 г. не са приложени нови доказателства за придобит след пенсионирането на лицето осигурителен стаж, с оглед на което искането на преизчисление на пенсията е постановено при предходно определения ИК на лицето от 2.150 и при липса на доказателства за допълнително положен осигурителен стаж след 10.12.2001 г. правилно е оставено без уважение. Като е достигнал до същите правни изводи в оспореното решение № 116/18.05.2009 г. директорът на СУСО е приложил правилно материалния закон – не е налице отменително основание по чл.146, т.4 АПК.

***Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. град, I ОТДЕЛЕНИЕ, 13-ти състав:***

## **Р Е Ш И :**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на Б. ПЕТКОВ В. от Г.С., ПТТ 1220, У. „Ж.” № 9 срещу РЕШЕНИЕ № 116/18.05.2009 г. на директора на С. управление “С. осигуряване”, с което е оставена без уважение жалбата му В.№ 19003316 от 11.05.09 г. срещу разпореждане № \*/3 от 17.04.2009 г. на ръководителя на “ПО” на РУСО Г.С., с което е отказано изменение на личната му пенсия за инвалидност поради общо заболяване

**РЕШЕНИЕТО** може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред ВАС на РБ.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:**